

KOSOVO IN ŠE MALO NAOBKROG

Na CCS strani je bilo objavljeno vabilo na 1. festival kampiranja v Prizrenu, Kosovo. Takoj sva se prijavila in se odločila, da bova to priložnost izkoristila za obisk okoliških držav.

Odpotovala sva 16. junija (torek) popoldan. Začrtana pot je bila: Ivanjковci, Novi Marof, Križevci, Bjelovar, Daruvar, Pakrac, Požega.

Prespala sva v majhni vasici Strizivojna pred pokopališčem [45.231459,18.40808](#). Odličen prostor, mir, na pokopališču pa je tudi voda.

17. 7. sredo

Brez hitenja sva pozajtrkovala, pospravila avto in nadaljevala: Šamac, Gradačac, Živinice, Tišča, Rogatica, Goražde in čez mejo v Črno goro – v Plevlje. Na meji sva pokazala osebni izkaznici in prometno dovoljenje, osebje je prijazno.

Potem pa sva se odločila za pot proti Tari, kar se je izkazalo za slabo odločitev. Ko sva ob pol osmih prišla do mostu, je ta bil zaradi adaptacije zaprt. Odprt je le ob določenih urah. K sreči je bilo treba počakati samo pol ure, da so ga odprli.

18. 6. četrtek

19. – 21. 6. (petek – nedelja)

<https://www.ccs-si.com/19-21-6-2026-1-festival-kampiranja-na-kosovu-prizren>

22. 6. ponedeljek

Festivala kampiranja je bilo konec. Vsak je šel po svoje proti domu, z Brankom sva se odpeljala proti Makedoniji. Iz Prizrena za Brezovico. Lepa cesta, ob njej veliko restavracij. Cestni prelaz je na višini 1540 m. Je pravo turistično naselje, za domačine, kot je bilo videti. Veliko jih je posedalo pod senčniki na travi.

Pred mejo z Makedonijo sva se ustavila v trgovini, da kupiva paradižnik. Trgovina je preprosta, trgovec s cigareto v ustih, zunaj pa je pekel piščance. Kokoške, kot je rekel on. Kupila sva eno, sva jo imela za kosilo. Potem pa še na bencinsko črpalko po plin (0,70 €) in dizel (1,35 €).

Prestop meje je minil hitro. Pregled dokumentov in »have a nice trip«.

Usmerila sva se proti Popkovi Šapki, seveda skozi Tetovo. Tetovo je pravi prometni kaos, pa še navigacija naju je zapeljala v ozke ulice, polne parkiranih avtomobilov in sedečih možakarjev pred stavbami. Šlo je počasi ampak k sreči brez nezgode.

Ob dveh sva prišla, po več ostrih ovinkih, na vrh.

Lep smučarski center, lepa narava, ampak...občutek je, da so poleti malo zaspali. Da bodo začeli s pripravami na zimsko sezono šele takrat, ko bi moralo že vse delovati. Ratragi so izgledali kot, da so na odpadu.

Popoldan sva počivala, temperatura zraka je bila bistveno bolj prijetna kot v dolini.

23. 6. torek

Noč je bila prijetno hladna, ob šestih sva bila že oba budna. Vstala sva, počasi pozajtrkovala, spila kavo, ob devetih pa se opremila za pohod.

Krasna hoja. Občudovala sva gorsko cvetje. Z 1780 m sva prišla na 2000 m višine.

Po vrnitvi sva si pripravila kosilo, po njem pa šla v hotel na pivo. V tem hotelu sem prejšnji dan vprašala, če smeva prespati, receptor je rekel, seveda. Imava navado, da če nama kje dovolijo prespati, greva tja na pijačo. Branko pa vedno na kratko poklepeta z natakarjem.

Nazaj, spet v Tetovo. Še vedno prometni kaos, navigacija hoče po svoje...v takšnih primerih je najboljša rešitev – vprašaj domačina.

Usmerila sva se proti Gostivarju, nato za Mavrovo in Debar. Ta cesta je široka, asfalt je nov. Med vožnjo sva gledala, če bo kje prostor za prenočevanje, nisva ga našla. Kar naenkrat sva bila na meji. Presenetljivo veliko ljudi je čakalo na prestop. Več v Makedonijo kot v Albanijo. Kljub temu sva bila hitro čez.

Na albanski strani pa je cesta v veliko slabšem stanju. Luknja pri luknji. Vozila sva proti Peshopi in naprej proti Kukes. Lovila naju je noč in ko sva zagledala manjšo džamijo, je Branko takoj zavil na travnik poleg nje (parkirišča tako nima). Edina stavba zraven je manjša vaška gostilna, seveda so v njej samo moški.

Natakar je rekel, da lahko parkirava, kjer hočeva. Ponudil je celo tuš, kar sem prijazno odklonila. Po večerji sva mu nesla kavo in čokolado, naročila pivo, on pa nama je poleg piva prinesel še vrečko čipsa. Plačala sva z evri, ker nisva imela lekov. Za dve pivi je zaračunal 3 €.

24. 6. sredo

Žabe so regljale cel večer in večino noči, ohladilo se je, tišina...posledično je bilo spanje zelo dobro.

Naprej po cesti 31 za Kukes. Slaba cesta, vozniki sekajo ovinke, trobijo. Vozila sva s hriba na hrib. Lepa pokrajina. Pravo albansko podeželje.

Iz Kukesa 10 km po avtocesti (neplačljiva), potem pa na c 5. Zelo ovinkasta, izredno malo prometa (še dobro glede na ozkost ceste in ostre ovinke).

Kot se vidi na fotografiji, se vidi daleč naprej. Zagledala sva nekaj velikega, belega – le kaj je to? Ko sva pripeljala do tja, pa sva videla, da je to velika polnilnica vode, ki jo odvažajo z veliki tovornjaki. Za to cesto kar malo prevelikimi.

Za kosilo sva se ustavila na senčnem parkirišču in medtem, ko sem pripravljala kosilo, je Branko ugotovil, da je pod nama čisto pravi PZA z vodo, elektriko, WC, tušem in celo pralnim strojem. Vse je čisto in novo. Prostora je za 6 AD.

Fushe Arrez, c.5 oz. E 851 [42.05976,20.01110](https://www.openstreetmap.org/?lat=42.05976&lon=20.01110)

Greva naprej. Do Sckoder, pred njim sva šla v trgovino in opravila večji nakup. Ob cesti sva potem kupila še paradižnik, papriko in stročji fižol, vse spet po ugodni ceni. Nasploh velja to za vse balkanske države, enako sva doživela tudi v Gruziji in Armeniji, da je nakup zelenjave ob cesti cenovni ugoden, kvaliteta pa dobra. Nato po desni strani jezera, c 1 in nato c 20 za Tamare. Najin cilj je bil kamp Selca cem v Selcah, [42.504655,19.597448](https://www.openstreetmap.org/?lat=42.504655&lon=19.597448)

Zakaj tja?

Tukaj sva bila leta 2019, ko sva se vračala iz Grčije. Bilo nama je tako všeč, da sva ostala 2 dni. Začutila sva mir, kamor si pogledal, se ti je pogled ustavil na gorah (gorovje Prokletje), lastnika prijazna, celo naravni »bazen« za kopanje je spodaj. Posebej neverjetno je, da me je lastnica kar malo »posvojila«, spletli sva neko nevidno vez. Naj povem, da zna samo albansko, jaz pa albansko ne. In ker naju na ta kamp vežejo lepi spomini, sva pot načrtovala tako, da se ponovno ustaviva v tem kampu.

Prišla sva zvečer. Sprejel me je mladi fant (samo ta govori angleško). Povedal, da je cena 10 € na osebo, brez elektrike. V tem pa je prišla iz trgovine lastnica (zagledala me je skozi vrata) in me takoj z nasmehom objela. Fant je začudeno gledal, nič mu ni bilo jasno. Neverjetno – po sedmih letih me je takoj prepoznala. Šla sem do avta, vzela denar za plačilo, za gospo pa šampanjec, čokolado in kavo in se vrnila. Posledica: zopet objem, prisrčen nasmeh, zahvala v albanščini (še vedno ne zna nič angleško), fantu pa je naročila, da sva njena gosta (to mi je on prevedel).

Poleg kampa imajo tudi restavracijo z tradicionalno albansko hrano. Branko si je želel ribe, pa sva šla. Naročila sva eno ribo za vsakega, dobila pa dve. Nič mi ni bilo jasno, nisem vedela, ali sem jaz narobe naročila ali je kaj drugega. No, na računu se je videlo, da sva eno ribo dobila gratis.

Naslednje jutro sem se šla posloviti od gospe, takoj je pristopil fant, ki pa je bil nasmejan (prejšnji dan je bil kar malo mrk, mogoče je imel slab dan). Z gospo sva se slikali, se spoprijateljili na fb, si pomahali in odpeljala sva se.

Neverjetno, kakšne zgodbe nastajajo na potovanjih, če se družiš z domačini.

25. 6. četrtek

Iz kampa sva nadaljevala proti Črni Gori. Vožnja je bila čisti užitek, poleg lepih razgledov sva opazovala tudi živali ob in na cesti.

In že sva na meji AL – MNE.

Takoj čez mejo je mesto Plav. Od leta 2019, ko sva se peljala po tej cesti, pa do danes se je zgradilo veliko novih hiš, vse je urejeno. V Plavu sva šla na cesto za Andrijevico – Mataševo – Kolašin. Do prelaza na višini 1555 m so cesto razširili, čez prelaz pa je še vedno ozka, potrebna obnove.

Pred Kolašinom je začela utripati rdeča lučka za olje. Že prej pa se je občasno prikazoval napis za menjavo olja. Branko je ustavil ob cesti, kaj zdaj? Potem pa sva videla cestni znak za bencinsko črpalko, ki je bila takoj za ovinkom. Tam so povedali, kje lahko kupi pravo olje (ker oni ga niso imeli). Peljala sva 2 km nazaj, v Kolašin, takoj čez most je prodajalna motornih olj. Ampak samo prodajalna. Olje bi Branko lahko zamenjal sam, če bi imel s sabo primerno orodje, tako pa je prodajalec poklical mehanika, ta je rekel, da bo računal 30 € in zmenila sta se. Pripeljal se je pred prodajalno, potem je še Branka peljal na bankomat in nato smo se peljali pred njegovo delavnico. Olje je bilo hitro menjano, lučke pa ni znal ugasnit.

Sim kartice za Črno Goro nisva kupila, zato sva bila prisiljena vklopiti mobilne podatke. S pomočjo umetne inteligence, ta je dala napotke, je Branku uspelo ugasniti lučko. Kasneje se je na računu videlo, da naju je ta maneuver stal 60 €. To nama je šola za naslednjič – ceneje je kupiti sim kartico.

Potem pa naravnost na Žabljak. Prespala sva pri sedežnicah.

26. 6. petek

Z Žabljaka sva se v dolino proti Nikšiću peljala po gorski panoramski cesti. Vrh prelaza je na 1920 m. Krasno vreme, užitek se je bilo peljati. Nedolgo zatem, ko sva se pogovarjala, češ da ne bo dolgo in bo tudi ta cesta plačljiva, sva prišla do uslužbenca, ki je pobiral 5 € po osebi za vstop v Nacionalni park Durmitor.

V Nikšiču sva šla v trgovino, pregledala cene in ugotavljala, da so v primerjavi z našimi višje.

Mejo MNE – BIH sva prečkala zelo hitro, kolona pa je bila na meji BIH – HR. Ampak brez problemov.

Brez postankov sva peljala direktno na Pelješac, kjer sva v družbi domačih preživela dva dni. Je pa to trpljenje – v vročini biti na morju. Je že lepše in hladnje v hribih.

28. 6. sobota

Zgodaj sva vstala, ob štirih, in se odpeljala proti domu.

Pelješac – Ploče – Cisto Pravo – Sinj – Knin – Gračac – Plitvice – Karlovac – Varaždin – Ormož in ob šestih sva bila doma v Ivanjkovcih.

Breda Krajnc in Branko Kosi